

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

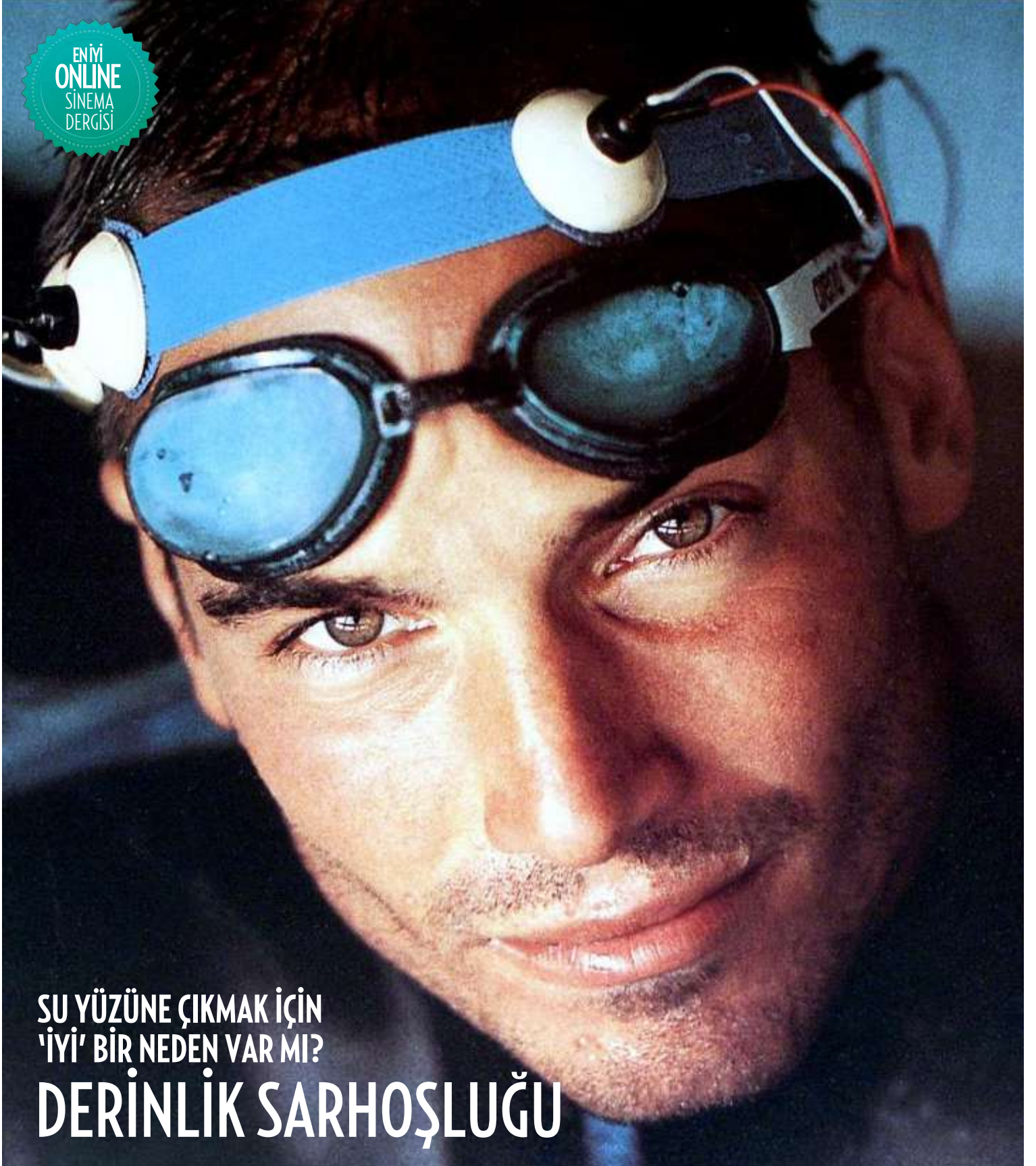
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SU YÜZÜNE ÇIKMAK İÇİN
'İYİ' BİR NEDEN VAR MI?
DERİNLİK SARHOŞLUĞU

ALACAKARANLIK'IN YÖNETMENİNDEN

ŞİMDİ BLU-RAY™,
DVD VE VCD'DE!

AMANDA SEYFRIED ROL İÇİN SÜPER BİR SEÇİM
VE KESİNLİKLE OLAĞANÜSTÜ!

- Shawn Edwards

"BAŞTAN ÇIKARICI,SEKSİ VE MÜTHİŞ. KLASİK BİR
HİKAYEDEN FANTASTİK BİR UYARLAMA!"

- Shawn Edwards, FOX-TV

WARNER BROS. PICTURES SUNAR

BİR APPIAN WAY YAPIMI BİR CATHERINE HARDWICKE FİLMİ AMANDA SEYFRIED GARY OLDMAN "RED RIDING HOOD" BILLY BURKE SHILOH FERNANDEZ
MAX IRONS VE JULIE CHRISTIE MÜZİK SÜPERVİZÖRÜ BRIAN REITZELL MÜZİK BRIAN REITZELL VE ALEX HEFFES KOSTÜM TASARIM CINDY EVANS MONTAJ NANCY RICHARDSON, A.C.E. JULIA WONG
YAPIM TASARIM TOM SANDERS GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ MANDY WALKER, ACS YAPIM SORUMLULARI JIM ROWE MICHAEL IRELAND CATHERINE HARDWICKE YAZAN DAVID LESLIE JOHNSON
YAPIM JENNIFER DAVISSON KILLORAN LEONARDO DICAPRIO JULIE YORN YÖNETMEN CATHERINE HARDWICKE

tiglon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

© 2011 Warner Bros. Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.

ŞİMDİ BANA KAYBOLAN FİLMLERİMİ VERSELER

GEÇTİĞİMİZ HAFTA NTV, SİNEMASEVERLERİN HOŞ VE İLGİ ÇEKİCİ BULACAĞI BİR HABER SERVİS ETTİ. YENİ Zelanda'dan gelen habere göre Alfred Hitchcock'a ait 1923 tarihli bir filmin kopyaları ortaya çıkmıştı. Wellington'daki

Yeni Zelanda Film Arşivi'nin tozlu depolarından şans eseri gün yüzüne çıkartılan film, habere göre 1993 yılında arşive teslim edilmiş. Açıkçası "Arşiv arşivdir" demeden edemiyor insan. Neredeyse 20 yıldır orada bekleyen filme kimse açıp bakmamış, belli ki bir indeks çalışması dahi yapılmamış. (Bir de ülkemizdeki saray envanterini düşünün. Kim bilir ne harika şeyler tozlanıp çürümeye terk edilmiştir...)

Yine de sinema tarihi açısından sevindirici bir haber bu. Hitchcock'un bilinen ilk filmi 1925 tarihli "The Pleasure Garden" olduğundan, Yeni Zelanda'da bulunan "The White Shadow"un onun çiraklık döneminden bir eser olarak merak uyandırdığı çok açık. Filmin yönetmeni Graham Cutts olarak işlenmiş jeneriğe. Hitchcock ise yönetmen yardımcısı, senarist, dekorcu ve kurgucu olarak görev almış. Bu açıdan da film ilginç. Zira 40'lı yıllardan sonra hiç senaryo

yazmayan yönetmenin, erken dönem bir senaryosuna da kavuşmuş olacağız. (Ne yazık ki filmin altı bobininden sadece üç tanesi gün yüzüne çıkarılabilmiş. Hitchcock hayranları filmin ilk yarısıyla yetinmek zorunda kalacak.)

Bittabi "The White Shadow" Hitchcock'un yönetmenliğini yaptığı bir film sayılamaz. İlk Hitchcock'un kayıp filmlerini arıyorsak akla iki yapıt geliyor. İlki, yönetmenin de aslında ilk film projesi olan "Number 13". 1922 yılında çekimlerine başlanan film, daha çekimler sürerken yapımcının elini eteğini (ve parasını) projeden çekmesiyle suya düşmüş. Hitchcock bu film hakkında yıllar boyunca neredeyse hiç konuşmamış. Sadece birkaç sahnesi çekilen ve kopyaları yakılan filmin tek bir karesi bile şimdi koleksiyoncuların peşinde koştuğu bir 'kutsal hazine'.

Aynı şekilde "The Mountain Eagle"ın da adını anmak lazım. 1927 tarihli sessiz filminden geriye sadece bir lobi kartı kalmış. 1997'de Britanya Film Enstitüsü bu filmin var olan bir kopyasını bulmak için dünya çapında bir av başlatmıştı. Henüz sonuç alınabilmiş değil tabii. François Truffaut'nun meşhur Hitchcock/Truffaut kitabında Hitchcock, "The Mountain Eagle"dan "Berbat bir film, iyi ki hiç kopyası kalmamış" diye bahsediyor. Yine de has sinemaseverler merak ediyor. Hiç görmediğimiz bir Hitchcock filmini izlemeye nasıl 'hayır' diyebiliriz ki? [\[1\]](#)

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, MÜJDE İŞİL, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Maymunlar Cehennemi: Başlangıç (Rise Of The Planet Of The Apes);
İmkansızın Şarkısı (Noruwei No Mori); Şirinler (The Smurfs);
Akıllalmaz (Unthinkable); Anneler Günü (Mother's Day);
Ruhlar Kasabası (Le Village Des Ombres).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

20 TRENDEKİ YABANCI

Edebiyatımızın usta ismi Tarık Dursun K.'nın 'Yeşilçam'a da uğrayan'
ilginç bir öyküsünün sayfalarını çeviriyoruz.

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Şimdilerde 'çöküş'ün hasını yaşayan Luc Besson'un zirveyi salladığı
yıllardan bir başyapıt: Derinlik Sarhoşluğu (Le Grand Bleu).

24 ÖLÜM KARARI

'Geriye dönük devam filmi' diyebileceğimiz 'prequel' geleneğinin
hedefe ulaşanlarından bir 11 oluşturma'nın dayanılmaz hafifliği...

28 AİLE OYUNU

Maymunlar Gezegeni (Planet Of The Apes/2001);
Zoraki Kral (The King's Speech).

32 SAPIK

Bir Zamanlar Anadolu'da; V. İstanbul
Mimarlık ve Kent Filmleri Festivali; Yangın Var;
Behzat Ç.: Seni Kalbime Gömdüm; Future Shorts.

MAYMUNLAR CEHENNEMİ: BAŞLANGIÇ

ORJİNAL ADI Rise Of
The Planet Of The Apes
YÖNETMEN Rupert Wyatt
OYUNCULAR James Franco,
Freida Pinto, John Lithgow,
Brian Cox, Tom Felton,
David Oyelowo, Andy Serkis
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 105 dk.
DAĞITIM Tigon

Her şeyin başladığı yere
dönmek akıllıca bir
tercih olmuş. Özgün
filme göndermelerle
insanların insanlıktan,
maymunların ise
maymunluktan çıktıkları
milada 'nokta atış'
yapıyor bu film.

FRANKLIN J. SCHAFFNER'İN ÇOKTAN BİLİMKURGUNUN YÜCE KLASİKLERİ arasındaki yerini alan başyapıtı "Maymunlar Cehennemi"nin (Planet Of The Apes) o anıtsal finalinde astronot George Taylor, Özgürlük Heykeli'nin sahilde yarı beline kadar kuma batmış halini görüp şoke olur ve haykırır: "Aman Tanrım! Dönmüşüm. Evdeyim. Bunca zaman... Sonunda gerçekten başardık!" Sonra korkunç bir çağlık atar ve ekler: "Manyaklar! Her şeyi mahvetmişsiniz! Allah cezanızı versin! Allah hepinizin cezasını versin!" Taylor'ın bela okumasının müsebbibi maymunlar değil, yüzlerce yıl önceki bir nükleer savaşla kendi türünün köküne kibrit suyu dökmüş türdeşleri, yani insanlığın ta kendisiydi. Aslında başından beri Dünya'daydı fakat yalnızca 'minik' bir zaman atlamasıyla gezegenin 24. yüzyılın sonlarında maymunların hakimiyetindeki hâline takılıp kalmıştı. Karşılaştığı manzara, insanların kibir ve açgözlülükle kendilerini ve birbirlerini çoktan bitirdikleri, hatta bu arada gezegende maymunların hükümranlığını ilan edip insanları esaretleri altına aldıkları bir 'yeni dünya düzeni'ydi.

İşte Kubrick'in "2001: Uzay Yolu Macerası"nın (2001: A Space Odyssey) başındaki primatların muhtemelen gıptaıyla izleyecekleri Schaffner'in filmindeki bu 'acı' tabloya nereden geliyoruz, 2011'de Hollywood bunu "Maymunlar Cehennemi: Başlangıç"la anlatmaya soyunuyor. 1968 yapımı filmde olup bitenlerin yaklaşık 2000 yıl öncesine, yani bugüne dönüp maymunların dünyayı nasıl cehenneme çevirdiklerine odaklanıyoruz. (Bilimkurguda kilometre taşı niteliğindeki bu iki filmin en meşhur iki sahnesinde de maymunların rol oynamasına şaşırmamak mı gerek? "2001'de primatin fırlattığı kemiğin uzay gemisine dönüşmesiyle uygarlığın 'ileriye doğru' aldığı binlerce yıllık mesafeyi, "Maymun Cehennemi"nin finalindeki manzarayla ise uygarlığın 'geriye doğru' attığı binlerce yıllık adımı tanıklık ediyoruz. Maymundan gelip maymuna gitmek mi bütün mesele?)

"Maymunlar Cehennemi: Başlangıç", bizi San Francisco'da yaşayan genetik mühendis Will Rodman'la (Franco) tanıştırıyor. Özellikle Alzheimer hastası babası Charles'ı (Lithgow) iyileştirebilmek için laboratuvarında canla başla çalışan Will, kobay olarak kullandığı bir maymunu bir türlü dizginleyemez. (Daha önce "Mavi Korku/ Deep Blue Sea'de Alzheimer'a çözüm bulma sevdasına düşen Saffron Burrows da bizi zeki, çevik ve ahlaksız köpekbalıklarıyla burun buruna getirmişti hatırlarsanız) Çok geçmeden bu yüzden projesi rafa kaldırılrsa ve kobay olarak kullandığı maymunlar 'imha edilse de', Will son anda bir yavru maymuna kıyamaz. Babasının yoğun Shakespeare hayranlığından dolayı Sezar adını verdiği bu maymunu tıpkı kendi evladymış gibi büyütür. Ancak Sezar büyüdükçe bazı şeyleri sorgulamaya ve topluma uyumda sıkıntılar yaşamaya başlar. Will çaresiz onu bir maymun barınağına bırakır. Aldatılmış hisseden Sezar burada kendi klanıyla bütünleşecek ve kısa sürede Will'in ilaçları sayesinde zekasını geliştirip klanına liderlik etmeye başlayacaktır. Bayraktarlığını yapacağı büyük maymun isyanı ise kısa sürede dalga dalga yayılacaktır.

Seriye kaldığı yerden devam etmekense, bir prequel üzerinden her şeyin başladığı yere dönmek yapımcılar açısından akıllıca bir tercih olmuş. Özgün filme küçük göndermelerle insanların insanlıktan, maymunların ise maymunluktan çıktıkları milada 'nokta atış' tadında bir dönüş yapıyor bu film. Örneğin ilk filmde George Taylor'ın uzayda kaybolacağı mekiği Icarus'un uçuş görevine burada başladığını televizyonda görüyor, birkaç gün sonra da mekiğin uzayda kayıplara karıştığını öğreniyoruz.

39 yaşındaki İngiliz yönetmen Rupert Wyatt'ın rejisi son derece akıcı ve pürüzsüz. İlk filmi "The Escapist"i izleyen bir grup şanslı azınlık yönetmenin hakikaten Allah vergisi bir hikaye anlatma ustası olduğunu biliyorlar. Ancak, Wyatt tıpkı oradaki hapisneden firar öyküsüne kattığı derinlik ve stilize biçimi Maymunlar Cehennemi evreninde de tekrar etmeyi başarıyor. Filmin

İlk filmin uygarlık, evrim, sivil haklar, ırkçılık gibi hayli cesur sözler söylediği konulara bu film de giriyor ve tıpkı öncülü gibi lafı ağzında hiç gevelemiyor.

temposunun düşeyazdığı yerlerde hemen doğru hamlelerle yeniden izleyicinin ilgisini harlamayı beceriyor. Hem karakterlerini hem ritmini hem de gerilimini bu kadar iyi ayarlayan büyük bütçeli Hollywood filmi, takdir edersiniz ki, her gün karşımıza gelmiyor. Ayrıca "The Escapist"e bakıp yapımcıların böylesi bir proje için neden Wyatt'ı tercih ettiklerini kolayca tahmin edebiliyorsunuz; zira "The Escapist"te Brian Cox ve tayfasının o İrlanda hapishanesinden firarı ile buradaki Sezar ve maymun avanelerinin kaçış planı arasında anlatım ustalığı olarak kimi paralellikler bulmak mümkün.

Öbür tarafta, Wyatt ilk filmin ele aldığı temaların üzerine tuğlalar eklemeyi başarıyor. Soğuk Savaş atmosferinde çekilen ilk filme nazaran bu filmde nükleer kabusu pek atıfta bulunulmaması belki anlaşılabilir. Beri yandan ilk

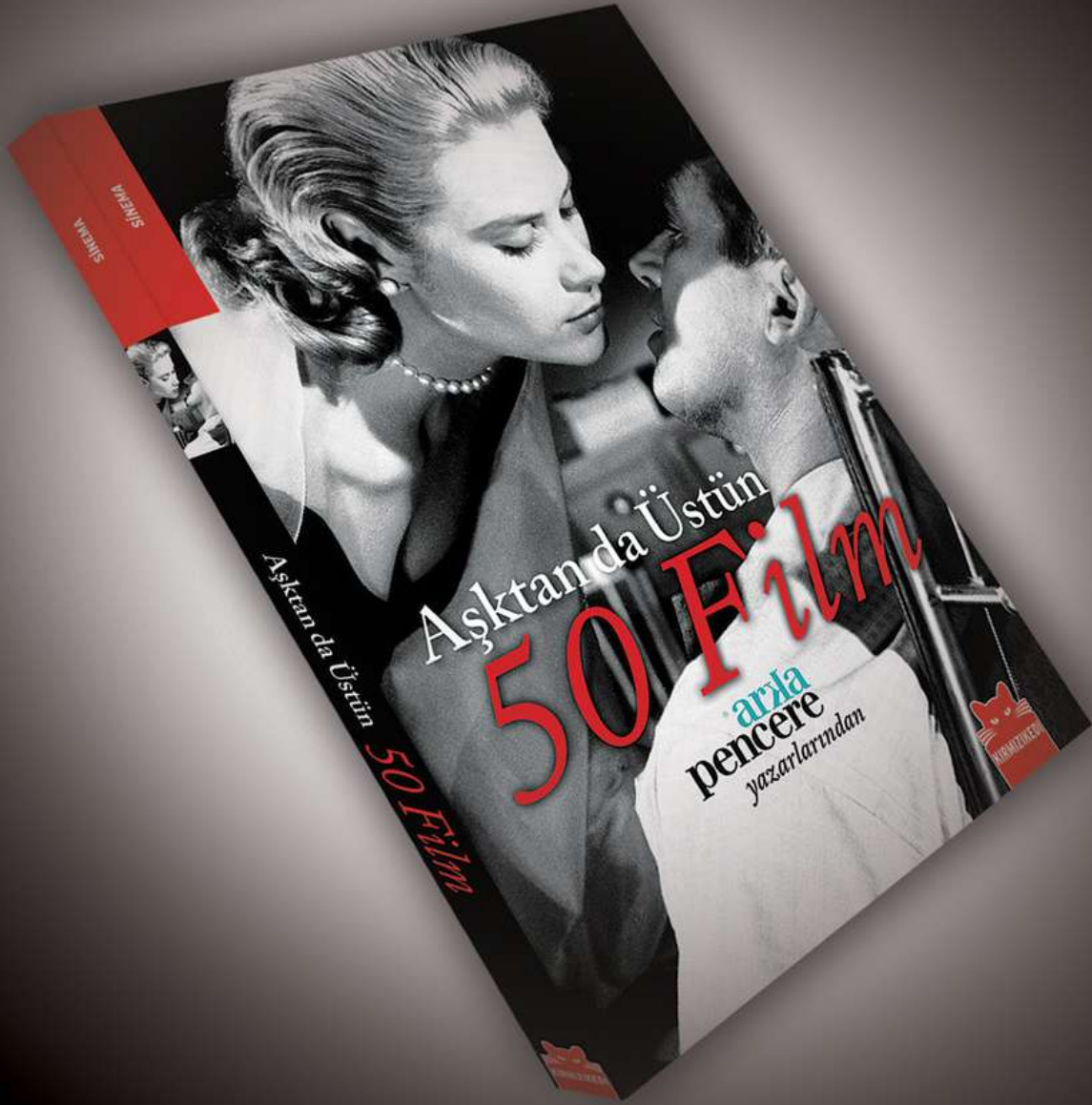
filmin uygarlık, evrim, sivil haklar, ırkçılık gibi hayli cesur sözler söylediği konulara bu film de giriyor ve tıpkı öncülü gibi lafı ağzında hiç gevelemiyor. Kendisini bu gezegenin üstün ırkı sayan insanoğlunun kendi bindiği dalı nasıl bir kibirle kestiğinin resmini tasvir ediyor uzun uzun. Bu açıdan bakınca, Will'in de, Sezar'ın da karakter olarak dönüşümlerinin hiç bildiğimiz 'kahraman' ölçülerinde ilerlememesi ilginç. Bir yandan Will ahlaken tartışmalı herzeler yerken, beri yandan da Sezar'ın isyanına koltuk çıkmak ile antipati beslemek arasında tıkanıyoruz. Ne Will'in tarafını tutabiliyoruz ne de Sezar ve maymun dostlarının...

 İleride 'San Francisco'yu En İyi Kullanan 11 Film' başlıklı bir Ölüm Kararı hazırlayacak olursak, bu film o dosyadaki yerini alacaktır.

 Maalesef bu tip filmlerde iş kadınlara gelince senaristlerin basireti bağlanabiliyor. Burada da kurban Freida Pinto olmuş.

Altı yazar, altı ayrı üslup, 50 başyapıt...

Cem Altınsaray, Tunca Arslan, Kemal Ekin Aysel, Burak Göral, Murat Özer ve Burçin S. Yalçın tarafından kaleme alınan bu filmler, okuyucuyu sinema tarihinde ileri geri ışınlayarak renkli ve doyurucu bir yolculuğa çıkarıyor.

İMKANSIZIN ŞARKISI

POSTMODERN EDEBİYATIN DÜNYA ÇAPINDAKİ ÖNEMLİ TEMSİLCİLERİNDEN
Japon yazar Haruki Murakami'nin katıksız bir hayranı sayılmasam da

Türkiye'de yayımlanan tüm romanlarını okudum ve her kitap "Bir Murakami romanını beyazperdeye aktarmak deveye hendek atlatmaktan daha zordur" şeklindeki yargımı yeniden pekiştirdi. İlk bakışta yedinci sanat için en müsaitmiş gibi duran romanı "Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında" bile binbir engel barındırıyor. Dolayısıyla, bir Murakami romanını sinemaya aktarmak için 'serbest uyarlama' yapmaktan, her şeyi özgürce yeniden kurgulamaktan başka bir yol yok gibi görünüyor.

"Yeşil Papaya'nın Kokusu" (Mùi Du Du Xanh) ve "Bisikletçi" (Xích Lô) gibi iki çarpıcı filmle dünya arenasına çok iyi bir giriş yapan ama 2000'lerdeki çalışmalarında tıkanmışlık hissi veren Vietnam kökenli Fransız yönetmen Tran Anh Hung ise "İmkânsızın Şarkısı"nda en olmayacak yola sapmış ve romana yüzde 100 sadık kalmaya çalışmış.

Japonya hakkında bildiğimiz her şeyi, zihnimize kazınmış her imajı unutturacak denli Batılı unsurlarla dolu romanlar yazan Murakami'nin 1968'e denk gelen üniversite yıllarından esintiler taşıyan, yaşam ile müziğin, aşk ile deliliğin, gençlik ile çökmüşlüğüne ele ele yürüdüğü, yoğun bir erotizmle harmanlanmış "İmkânsızın Şarkısı", ana yapı ve belli başlı temalar doğal korunmakla birlikte canından kanından çok şey kaybetmiş gibi geldi bana.

30. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde FIPRESCI Ödülü'nü, çok daha iyi filmler karşısında kazanmasına şaşırdığımı da hemen belirtiyim.

1960'ların Tokyo'sunda bir yurttan kalan 18 yaşındaki üniversite öğrencisi Vatanabe'nin, tıpkı intihar eden yakın arkadaşı Kizuki gibi 'ölüm ve delilikle nişanlı' ilk aşkı Naoko ile hayat dolu Midori arasındaki ruhsal gelgitleri üzerinden bir saflık ve özgürlük arayışına çıkan öykü, ne yazık ki yazarın dinamiklerinden çok uzak biçimde yansıyor perdeye. Ruhlarındaki en değerli şeyler ölmüş ve yalnızca anılara bağlı kalarak yaşamaya çalışan, bilinmedik bir kentte kurşun gibi ağır bir uykuya

dalmayı arzulayan 17-18 yaşındaki Japon gençlerin üzerindeki ölü toprağını biraz daha kalınlaştırıyor Tran Anh Hung. Deyim yerindeyse belli oranlarda 'çatlak' ve kendilerini "Yüzme bilmiyoruz ve ayaklarımız suyun dibine değmez oluyor" diyerek tanımlayan gençler, giderek daha da saydamlaşıyor karşımızda.

Murakami'nin "Bu insanların gerçek düşmanı siyasal güç değil, hayal gücü eksikliği" dediği Japonya 68'in isyankar boykotçuları da tantanacı gruplar olarak tanıtılıyorlar.

Romanı okumuş ve belli oranda bağlanmış sinemaseverlerin, Vatanabe'nin oda arkadaşı 'Faşo' ile Naoko'nun kaldığı akıl hastanesindeki oda arkadaşı, derin acılar içindeki kırılğan Reiko'nun fırça darbeleriyle geçiştirilmiş olmasını affetmeyecekleri de aşikar.

Bu sonuçta, Tran Anh Hung'un tek kelime Japonca bilmeden Japon oyuncularla Japonca bir film çekmesinin payı ne kadardır kestirmek zor ama Sinema dergisinin Ağustos sayısında yer alan röportajında Engin Ertan'a şöyle demiş yönetmen: "Bene iyi bir uyarlamanın mutlaka kişisel olması gerekir. Sadece sevdim diye bir hikayeyi sinemaya aktarmaya kalkışmazsınız. Bu hikayenin, romanın sizde uyandırdığı hisleri almalı ve başka bir dilde, başka bir sanat formunda insanlara nasıl aktarabileceğinizin yollarını bulmalısınız."

Engin Ertan, röportaj boyunca çok önemli sorular yöneltilmiş Tran Anh Hung'a, çok da ilginç ve doğru yanıtlar almış ama işin 'pratiği' söylenenlerden çok farklı biçimde gelişmiş. Filmde, Tran Anh Hung'un en çok üzerinde durduğu şey, yani 'his' eksik maalesef.

Orijinal adını bir Beatles şarkısından alan filmin 'kendi ölçütleri' içinde yine de yüreklerle dokunacak yanları bulunduğunu belirtiyim ve romanı okumadıysanız seyretmenizde hiçbir 'sakınca' olmadığını söyleyeyim.

Melankolik bir dinginlik arayan sinemaseverler için bire bir.

Murakami, romanının sinemaya uyarlanmasına direnmeyi keşke sürdürseymiş.

ORİJİNAL ADI Noruwei No Mori
YÖNETMEN Tran Anh Hung
OYUNCULAR Rinko Kikuchi, Ken'ichi Matsuyama, Kiko Mizuhara, Tetsuji Tamayama
YAPIM 2010 Japonya
SÜRE 133 dk.
DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Murakami romanlarını sinemaya aktarmak için 'serbest uyarlama' yapmaktan, her şeyi özgürce yeniden kurgulamaktan başka bir yol yok gibi.

ŞİRİNLER

ORMANDA MANTAR EVLERDE YAŞAYAN KÜÇÜK MAVİ CANLILAR VE ONLARI yakalamak için kendini parçalayıp duran kötü büyücü Gargamel ile kedisi

Azman'ın yaklaşık 20 dakikalık televizyon maceraları, 80'li yılların alameti farikalarından biriydi. Öyle ki, şimdinin orta yaş ve üstü nesilleri için dede ya da büyükanne masalı kadar değerli ve unutulmazdı. Özellikle ismi gibi şirin mi şirin müzikleri ve replikleri ile... Peyo mahlaslı Pierre Culliford'un yarattığı Şirinler'in sonraları komünist yaşam biçimini özendirmekle, masonluk propagandası yapmakla hatta ırkçı olmakla itham edildiğini üzülerken öğrendi o nesiller. Her ne kadar Peyo'nun oğlu, babasının politikayla pek alakasının olmadığını söylese de Şirinler'in parasız pulsuz ve paylaşımcı yaşam biçiminin, Şirin Baba'nın kıyafeti gibi 'kızıl' ağırlığı taşıdığı iddiası mantıksız kaçmıyordu.

Beyazperde versiyonu ise adeta bu savı çürütmek için yapılmış izlenimi veriyor. Zira ormanda saklı köylerinde yaşayagelmış Şirinler, kapitalizmin başkenti New York'ta buluyorlar kendilerini.

Öncelikli soru, Şirinler neden kendi mekanlarından çıkarıldı? İşin politik yansımasını bir yana bırakırsak yeni macerayı genişletmek ve Şirinler ile Gargamel'i modernize edip masal-gerçek dünya çelişkisinden nasiplenmek niyeti fazlasıyla aşikar. Bunun yanında New York güzellemesi, kapitalizm coşkusu ve reklam sektörüyle dirsek teması da, en iyi niyetle eşantiyon sayılabilir. "Şrek 2" (Shrek 2) ve "Şrek Üç"ten (Shrek The Third) tanıdığımız David Stem ve David Weiss'in kaleme aldığı senaryo, o bilindik 'gönderme' mantığının izlerini taşımakta. Şirinler'i Avatar benzeri bir reklam tabelasının önüne yerleştirmek ya da Şirine'yi etekleri havalanırken göstermek gibi... Tabii yıllar yılı tek elbiseyle yaşamış Şirine'nin birden bire 'dejenere' olup kıyafet derdine düşmesi acınacak bir durum, o ayrı problem...

Daha da vahimi var: Kendi hallerinde yaşayıp giden Şirinlerimiz, reklamcı dostları ile birlikte bir

anda rap yapmaya başlıyorlar. Tamam, her şeyi güncellemek adına evirip çevirdiniz de kırk yıllık mütevazı karakterleri abuk sabuk çekim teknikleri ile sallayıp durmak niye?

"Şirinler" klasik animasyon yerine gerçek oyuncularla canlandırma karakterleri biraraya getiren 3 boyutlu bir yapım. Yönetmen, "Scooby-Doo" vesilesiyle bu konseptte aşına olan Raja Gosnell. Şirinlerin hepsi animasyon iken diğer karakterler gerçek oyuncular tarafından canlandırılıyor. Dolayısıyla maceranın merkezi ister istemez Şirinler'den Gargamel ve kedisine kayıyor. Aslında fena da olmuyor. Şirinler'in hikayesi ağırlığını kaybettikçe, Gargamel'e hayat veren Hank Azaria'nın performansı ve kedisi Azman'ın cinlikleri filmi sürükleyen ana unsur halini alıyor.

İzleyenler bilir. Her Şirin, adını, öne çıkan karakterinden alır. Şakacı Şirin, Uykucu Şirin, Tembel Şirin gibi... "Şirinler" bu ilginç karakterlerden sadece Şirin Baba, Şirine, Sakar, Gözlüklü ve Huysuz Şirin'i öyküye dahil etmiş. Diğer renkli kişilikleri öteleyerek Sakar Şirin'i kahramanlaştırmış ve 'baba'lık kavramından yola çıkarak aileyi kutsamayı da görev bilmiş. Öyküye dahil edilen yeni kahraman Cesur Şirin'in hem görsel (bir Şirin bu kadar mı antipatik görünür!) hem de işlevsel olarak (şiddete meyyalliği hayli rahatsız edici) bir işe yaramadığının hatta en zayıf halka olduğunun da altını çizmeli.

Televizyondaki her bölümün sonunda davudi sesli anlatıcı, "Bir gün ormana yolunuz düşerse etrafı dikkatlice dinleyin. Belki Gargamel'in çığlıklarını duyabilirsiniz. Eğer uslu bir çocuk olursanız belki Şirinler'i bile görebilirsiniz" derdi. Neye niyet neye kismet... Bize de yıllar sonra ormanından çıkmış Şirinler'in beyazperdede macerasını izlemek düştü. Yarı nostaljik yarı ibretlik...

Gargamel ve Azman, zaman zaman çizgi versiyonlarından daha etkileyici görünüyor.

Şirinler'in o ünlü jenerik şarkısı nerede?

ORJİNAL ADI The Smurfs
YÖNETMEN Raja Gosnell
OYUNCULAR Hank Azaria, Neil Patrick Harris, Jayma Mays, Sofia Vergara, Tim Gunn
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 103 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

Şirinler'in hikayesi ağırlığını kaybettikçe, Gargamel'e hayat veren Hank Azaria'nın performansı ve kedisi Azman'ın cinlikleri filmi sürüklemeye başlıyor.

AKILALMAZ

BU FİLMİ İZLERKEN, 'DERDİNİ ANLATAMAYAN' JİTEM FİLMİ "KAYIP Özgürlük"ü hatırlamak kaçınılmaz oldu. O filmde, 'var olmayan' yapı içinde uygulanan 'itiraf ettirme' amaçlı işkenceler gösteriliyor, devletin reddettiği 'gizli' yapılanmanın işaretleri ortaya konmaya çalışılıyordu. Evet, bunu doyurucu bir sinema diliyle önümüze getiremiyordu "Kayıp Özgürlük", ama 'kapalı kapılar ardında' yaşananları açığa çıkarma isteğini 'kaba' bir dille de olsa yansıtıyordu. 'Unutturulmak istenen' kimi gerçekleri hatırlatma işlevi görüyordu anlayacağınız.

"Akılalmaz", işin Amerikan boyutunu ortaya koyan bir film. Bu çalışmanın başta ABD olmak üzere Batı medeniyetlerinde gösterime sokulmamasını, doğrudan DVD piyasasına sürülmesini anlamak zor değil; Rusya ve Çin gibi ülkelerin 'gösterim gönüllüsü' olmalarının ardında yatanları da. Çünkü ABD'nin 11 Eylül sonrası paranoyalarını gerçeğe dönüştürüyor bu film, hükümet tarafından kitlelerin ruhuna nakşedilen 'korku'yu ete kemiğe büründürüyor.

Hikaye, ABD'nin üç büyük kentine nükleer bomba yerleştiren Müslüman bir Amerikalının kapalı kapılar ardındaki sorgulamasını izlettiriyor bizlere. Ordu, CIA, FBI üçgenini temsil eden bir grup tarafından sorgulanan adamın asıl kabusu ise, 'konuşturma ustası' "H" devreye girdiğinde gerçekleşiyor. Bombaların nerede olduğunu bulma amaçlı, zamanla yarışılan sorgulama sürecinde, hak-hukuk demeden uyguladığı işkence metotlarıyla sonuca ulaşmaya çalışan işkencecinin karşısına 'vicdan'ı temsil eden birini koymayı da unutmuyor yapımcılar. FBI ajanı Helen Brody, bu kanunsuzluğa dur demek istiyor ama süreç içinde o da 'normal' karşılıyor bu durumu. Bombaları bulmak için her şeyin 'mubah' sayıldığı bir sistemin içinde eriyip gitmesi kaçınılmazlaşıyor sonuç olarak; 'idealizm'in de bir yere kadar korunabilmediğini gösteriyor Helen'in çaresizliği...

"Akılalmaz", Amerikan sinemasının devlet politikalarını eleştirme geleneğinin farklı bir uzantısı gibi duruyor. Burada yapılan, paranoyanın

'olduğu gibi' kalmasını sağlamaya yönelik bir eleştiri formülü değil. Gerçekleşen paranoya karşısında sistemin reflekslerini ölçüyor film, bir bakıma 'test' ediyor izleyiciyi (aslında Amerikalı izleyiciyi). Büyük çoğunluğu devletin 'terör' karşısındaki 'ölçsüz' yaklaşımını onaylayan Amerikan halkı, burada gösterilenlere de aynı şekilde mi yaklaşacak, bu deniyor biraz. Bu anlamda pek de 'masum' olduğunu söyleyemeyeceğimiz film, halkı bir 'seçim' yapmaya zorluyor. Bir şeyleri engellemek için demokrasi sınırlarından çıkılıp çıkılamayacağını sorgulamasına vesile oluyor, bir miktar da manipüle ediyor aslında. Öte yandan, tercihini demokrasiden yana kullanması için de bir fırsat tanıyor. Hukuksal sürece sadık kalmak isteyen Helen Brody karakterinin özelinde işin 'insan' boyutunu öne çıkarıyor, ancak onun seçimlerinin sonucunun yarattığı tahribat da finalde kendini gösteriyor. Kısacası, Amerikan halkını fazlasıyla zorluyor "Akılalmaz", her iki yolun da çıkmaz sokaklara gideceğini işaret ediyor.

Terör olgusunun insanlardan ziyade devletler tarafından tetiklendiği gerçeği bir yanda dururken, Gregor Jordan'ın filmindeki 'özel' durumun yaşamsallığını es geçmek mümkün değil. 'İnsan olmak' kolay görünürken, 'insan kalmak' da o derece zor; işte bu tespitle ayakta kalıyor film. Yıllar boyunca maruz kaldığımız manipülatif bilgi bombardımanını savuşturup 'doğru'ya ulaşmaksa imkansız günümüzde. Bize dayatılanların ışığında biçimlendirdiğimiz kimliğimiz, ne yazık ki 'vicdanı hür' bir vatandaş olmamızın önünü kesiyor, 'büyük resim' içinde etkisizleştiriyor bizi. Geriye kalansa, verilmiş cevapları onaylayıp 'kendisi için düşünenler'e boyun eğen halklardan başka bir şey olmuyor. Hâl böyle olunca, 'kalıp' cümlelerden yakayı sıyrarak bir 'tercih' yapmak da olanaksızlaşıyor, her şey 'akılalmaz'laşıyor.

Amerikalı bir Müslümanı canlandıran İngiliz aktör Michael Sheen, ufak sendelemeler dışında bu zor işten alınının akıyla çıkıyor.

"H" karakterinin aile hayatının gösterildiği "O da bizim gibi" tadındaki sahneler, bu hikayede çok gerekli gibi gelmedi bize.

ORIJİNAL ADI Unthinkable
YÖNETMEN Gregor Jordan
OYUNCULAR Samuel L. Jackson, Carrie-Anne Moss, Michael Sheen, Stephen Root, Lora Kojovic, Martin Donovan, Gil Bellows
YAPIM 2010 ABD
SÜRE 97 dk.
DAĞITIM Pinema

Çoğunluğu devletin 'terör'e 'ölçsüz' yaklaşımını onaylayan Amerikalılar, bu filmde gösterilenlere de aynı şekilde mi yaklaşacak, bu deniyor biraz.

ANNELER GÜNÜ

ORJİNAL ADI Mother's Day

YÖNETMEN Darren Lynn Bousman

OYUNCULAR Rebecca De Mornay,

Jaime King, Patrick John Flueger,

Warren Kole, Deborah Ann Woll

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 112 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

'Otoriter bir anne ve psikopat çocukları bir ev partisini rehin alırsa ne olur?' Yaratıcı değilse de izleniyor.

EVİN İSTİLASI ÜZERİNE KAÇ KORKU FİLMİ İZLEDİK? SAYMAKLA BİTMİYOR. EV kavramı insanın en büyük kalesi olduğu için, bu korunaklı kalenin tehdit altında olması da şiddetli bir korku duygusu uyandırıyor. Kapısını kapatıp kilitlediğinizde sizi tüm felaketlerden koruyacağını sandığınız evinize bir yabancı izinsiz girdiğinde en büyük gerilim yaşanıyor. Kolay değil, gözünüz kapalı güvendiğiniz, ana rahmi gibi sizi sarmalayan evinizde, bu sağlam kabukta hiç beklemediğiniz bir gedik açılmış oluyor.

Korku sineması, bu türü çok seviyor. Özellikle de seyircinin psikolojisine hitap ettiği için. Fazla şiddet ve öcü göstermeden, sadece statükonun değişimi ve evin güvenliğinin silinmesi hissini taşımak bile seyirciyi uç duygulara sürüklemeye yetiyor. "Anneler Günü" işte bu temayı kullanmaya çalışan filmlerden biri. Kendisinden önce gelen 'slasher' tarzı korku filmlerindeki gibi eve dalan bıçaklı sapık bir katil değil. Ya da "Panik Odası"ndaki gibi soygun amaçlı değil. "Funny Games" gibi sadistlik olsun diye de yapmıyorlar bunu. Fakat yönetmen Bousman, bu üç

alt türden tatları birleştirip ortaya gerilimi yüksek bir film çıkarmayı başarıyor.

"Testere" serisinin ikinci, üçüncü ve dördüncü filmlerini de çekmiş olan yönetmen, oradan öğrendiği 'çaresiz kurban psikolojik işkence' yöntemini burada da kullanıyor. Örneğin bankamatikten para çekme sahnesinde birbirine bıçaklattığı genç kızlar ya da yeni ekilmiş saçları yolunan adam gibi dehşet anları, rahatsız edici şiddetin örneklerini teşkil ediyor.

Filmin nereye gideceği belli olduğu için, yönetmen psikolojik gerilim kozunu oynayarak seyirciyi avucunda tutuyor. Bu da amacı korku yaratmak olan bir film için başarı sayılır. Tabii Rebecca De Mornay'ın soğuk ve rahatsız edici oyunculuğu dışında akla çakılacak, unutulmaz bir film değil bu. Sadece korku meraklılarına ve yaz sıcaklarında klimalı salonlara kaçmaya çalışanlara hitap eden bir seyirlik. [\[1\]](#)

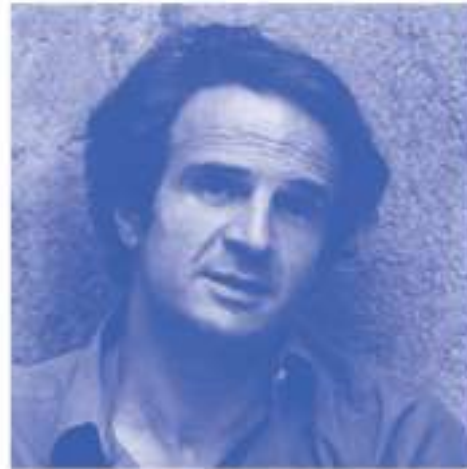
Filmin temposu ağır başlayıp hızlanarak izleyiciyi kendine bağlıyor. Filmi bırakıp gidemiyorsunuz.

Kısır anne ile doğurgan anne savaşı üzerine daha derin gidilse ortaya tematik açıdan farklı bir film çıkabilirmiş.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde

RUHLAR KASABASI

ORİJİNAL ADI Le Village Des Ombres

YÖNETMEN Fouad Benhammou

OYUNCULAR Christa Theret,

Bárbara Goenaga, Cyrille Thouvenin,

Ornella Boulé, Axel Kiener

YAPIM 2010 Fransa

SÜRE 103 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

Genç yönetmen, parlak fikirlerle klişeler arasında savrulurken korku türüne yeni bir soluk katamıyor.

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI YILLARINDA NAZİLER'İN SAÇTIĞI DEHŞET, AVRUPA halklarının üzerinde nasıl bir travma yarattıysa, halen etkileri silinebilmiş değil. Bu filmin de açılışında, Naziler'in Fransa işgali gündeme geliyor. İşgalci birkaç Nazi'yi, ürkütücü bir ortamda doğaüstü güçlerle mücadele ederken görüyoruz; tarih 08/08/1944...

Derken günümüze; 2008 yılına geliyoruz. Tatile çıkan sekiz genç, neye uğradıklarını anlamadan aynı bölgede doğaüstü olaylarla burun buruna geliyorlar. Bir kısmı ortadan kaybolurken, kalanlar diğerlerini bulmaya çalışıyor. Karşılarına ise habire kaybolanları gösteren çizimler çıkıyor vs.

Şekil olarak 'sonsuz devinim'i ve bir anlamda ölümsüzlüğü işaret eden 8 rakamından yola çıkarak, yıl hesabı ve 'ölü sayısı' olarak da tüm hikayesini 8'e bağlayan "Ruhlar Kasabası", geçmiş 1800'lü yıllara dayanan bir lanetin peşine takıyor bizleri... Kayıp arkadaşlarını arayan karakterler, ipuçlarını değerlendirip kendi aralarında konuşurken, biz de olan biteni anlamaya çalışıyoruz. Belki de bu 'anlatıcı'

tavrından dolayı içine girmekte zorlanılan film, bir-iki sekansta gerilimi, dehşeti hissettirmeyi ve kendini dikkatle izletmeyi başarıyor. Havuzda küçük bir kızın hayaletiyle olan karşılaşma ve 1800'lerde neler olduğunu gösteren bölüm. Ancak hepsi bu...

İlk uzun metrajında, her genç yönetmenin 'rüyası' ve vazgeçilmez olan korku türünü deneyen Fouad Benhammou, kağıt üzerinde matematiksel hesaplamalarla inşa ettiği aşıkaran senaryosunu, pelikül üzerinde ne yazık ki üst düzey bir noktaya taşıyamıyor. Bilhassa başlarda kafa karıştırıcı bir etki uyandıran geri dönüşler, ancak finale doğru yerine oturuyor. Buna karşın, canlı bir varlık gibi sürekli yapısını değiştirerek gençlerin kaçmasına izin vermeyen kasabada, hayalle gerçek arasında bir arafta dolanıp durmak yeterince tedirgin edici diyorsanız, heyecanlı dakikalar sizi bekliyor... [\[1\]](#)

Birbirinden berbat korku filmlerinin gösterime girdiği yaz aylarında, görece eli yüzü düzgün bir yapım.

Orijinal isminin birebir çevirisi "Gölgeler Köyü" yeterince korkunç gelmemiş olacak ki "Ruhlar Kasabası" adı verilmiş.

AKILALMAZ

İMKANSIZIN ŞARKISI

MAYMUNLAR CEHENNEMİ: BAŞLANGIÇ

ŞİRİNLER

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVİ UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
AKILALMAZ		★★★				★★★	★★★★	★★
ANNELER GÜNÜ		★★		★★★				
İMKANSIZIN ŞARKISI			★★		★★★	★★★	★★★★	
MAYMUNLAR CEHENNEMİ: BAŞLANGIÇ						★★★	★★★★	★★★★
RUHLAR KASABASI		★★						
ŞİRİNLER	★★				★★★	★★	★★★★	★★
40		★★	★★		★★★	★★★	★★	★★
AŞIRICILAR		★★★★			★★★★	★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★
AŞKIN HALLERİ							★★★★	
AŞKIN SESSİZLİĞİ							★★★★	
ÇATI KATI		★★★				★★	★★★★	★★
HARRY POTTER VE ÖLÜM YADİĞÂRLARI: BÖLÜM 2	★★★★	★★★★	★★★		★★★★	★★★	★★★★	
İBLİS		★★				★	★★	
İYİ GÜNDE KÖTÜ GÜNDE							★★	
KANIMA GİR	★★★	★★★				★★★	★★★★	
KARA BÜYÜ		★					★	
KAZANANLAR KULÜBÜ		★★★				★★★	★★★★	★★
LARRY CROWNE	★★	★★				★★	★★★★	★★
ÖLÜMÜNE KAÇIŞ	★★★	★★★★				★★★	★★★★	★★★
ULTRA MEGA SÜPER KAHRAMAN							★★★★	
ÜÇ		★★★★			★★★	★★★	☆☆☆☆☆	★★★
YAĞMURU BİLE		★★★★				★★★	★★★★	★★★★
YAŞAMIN RİTMİ		★★★				★★★	★★★★	
MAYMUNLAR GEZEGENİ	★★★	★★	★★		★★	★★	★★★★	★★
ZORAKİ KRAL	★★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★

FIGÜRAN BATTAL ALTINAY NASIL ÖLDÜ?

Kavurucu sıcaklıktaki yaz günlerinde bol bol "İmbatla Dol Kalbim" dememek ne mümkün... Edebiyatımızın büyük ustalarından Tarık Dursun K.'nin 'Yeşilçam'a da uğrayan' ilginç bir öyküsünün sayfalarını çeviriyoruz bu yazıda.

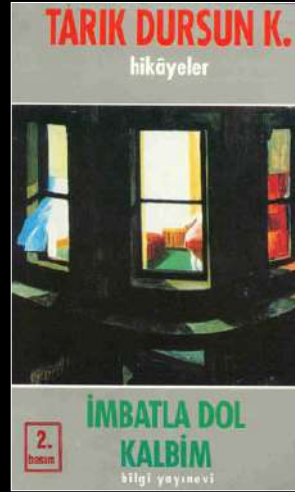
CAĞDAŞ EDEBİYATIMIZIN EN ÖNEMLİ TEMSİLCİLERİNDEN TARIK DURSUN K., BEYAZPERDEYE AKTARILAN ÇOK SAYIDA YAPITI, imz/attığı toplam 22 senaryo, 1962-1965 yılları arasında yönetmenlik koltuğuna oturduğu beş film ve sinema kitaplarıyla tam bir 'sinema adamı'dır da... Muhsin Ertuğrul'un yaşamını, tiyatro ve sinema serüvenlerine odaklanarak anlatan "Bağışla Onları" ve sünger avcılarının zorlu gerçeklerini dile getiren "Denizin Kanı" benim için benzersiz, unutulmaz romanlardır. "Bağrıyanık Ömer ile Güzel Zeynep", "Ömrüm Ömrüm", "Aşk Allahısmarladık", "Yaz Öpüşleri" gibi öykü kitapları da eskimek bilmezler. Ama bir İzmirli olarak, Tarık Dursun K. denilince aklıma her şeyden önce "İmbatla Dol Kalbim" in geldiğini, bu kitaptaki öykülerin gönlümde çok özel bir yer işgal ettiğini de belirtiyim. İzmir kadar güzel, imbat kadar ferahlatıcı öyküler vardır bu kitapta. Ama biri hariç...

Toplam 13 öykünün yer aldığı "İmbatla Dol Kalbim" in (Bilgi Yayınevi, 2. basım, 1997) yedinci öyküsü "Sıradan Üç Ölüm" de, 10 değişik anlatıcının ağzından Battal Altınay adlı birisini tanırız. İlk söz, Kars'ın Hanak kazasına bağlı Otağlı köyünde yaşayan, Battal'ın babası Haydar Altınay'ındır. Bir kış gecesi kapısı çalınır ve iki görevliyle birlikte karakola gider. Karakolda oğlunun Ankara'daki Güven Sarayı'nın onuncu katından atlayarak intihar ettiği bildirilir. Okuma yazma bilmeyen adam bir kağıda alalecele parmak basar, oğlunun cenazesini istemediği, Ankara'da gömülmesine izin verdiği konusunda onayı alınır. Görevli memurun, savcı yardımcısının, adli tabibin, Kars senatörünün, Battal'ın arkadaşlarının ve ev sahibesinin anlattıklarını okuyunca, Güven Sarayı denilen yerin Emniyet Müdürlüğü olduğunu, Battal Altınay'ın İstanbul'da işlenen siyasi bir cinayete karıştığı gerekçesiyle sorgulanırken

işkencede öldüğünü anlarız. Sendikal çalışmalarda da bulunan solcu bir işçidir Battal Altınay ve cinayete karıştıktan sonra Ankara'ya kaçmış, bir köylüsünün evinde saklanırken yakalanmıştır.

"Sıradan Üç Ölüm"ün, aynı zamanda çok ilginç bir sinema öyküsü olmasını da sağlayan boyut, gerçek adı Müşerref Yılmaz olan, Yeşilçam filmlerinde figüranlık yapan Rana Suna'nın anlattıklarıyla belirir. Battal Altınay, fabrikaya girmeden önce bir süre figüranlık yapmış, bu sırada Rana Suna'yla tanışmış, setlerde birlikte çalışmış, derin bir aşk söz konusu olmasa da aynı yatağı paylaşmışlardır. Taç Film yapımında, Cüneyt Arkın ve Hülya Koçyiğit'li bir Mehmet Dinler filmi olan "Pusu"nun bir dans sahnesinde tanışmalarını anlatır genç kadın:

"Rejisör asistanı hepimizi kaldırdı, piste çıktık. Benim dans eşim Battal Altınay'dı. Elimi eline aldı, belime sarıldı. Orkestra çalmaya başlayınca (çok ünlü bir parçaydı ama şimdi adını hatırlayamıyorum) dans etmeye başladık. Dans ede ede pistte yer değiştirdik. Battal Altınay yeni başlamış olmalıydı figüranlığa, çok acemiydi. Bilir diye kendimi bırakmıştım, bir de baktım Cüneyt Arkın'la Hülya Koçyiğit'in tam önlerine gelmiş, ışıklarını kapatmışız. 'Çekilin, kapatmayın, hey, siz!' diye bas bas bağırdı Mehmet Dinler Bey. Battal Altınay'dan atık davranıp kendisini adeta sürükleyerek başoyunculardan uzaklaştırdım. Eni konu korkmuştum. (Bu rejisörler bizde çok tuhaftırlar. En küçük hınçlarını figüranlardan çıkarmaya bayılırlar. Tabii, ağzımız var, dilimiz yok bizim. Sensin desek, hemen kapı dışarı ettirir, bir daha hiçbir

filmine de sokturmaz.)"

Cüneyt Arkın, Hülya Koçyiğit, bu yıl Altın Portakal'da Yaşam Boyu Onur Ödülü'yle ödüllendirilecek olan emektar Yeşilçam yönetmeni Mehmet Dinler ya da set amiri Niyazi Vanlı gibi gerçek kişiliklerin de yer aldığı, Yeşilçam'dan ve figüranların çalışma koşullarından söz eden enteresan bir öykü "Sıradan Üç Ölüm". Dinler'in filmografisine baktım, "Pusu" adlı bir filmi yok. Rana Suna, bir başka filmde, Ahmet Mekin'in kız kardeşini canlandığı, prodüktörlüğünü Salih

Gülgen'in yaptığı "Belalılar" diye bir başka filmde de söz ediyor ki öyle bir film de Salih Gülgen diye bir prodüktör de yok. Ekleyeyim, öyküde Salih Gülgen'in bir gece Rana Suna'yı sarhoş edip yatağa atışı ve sonra sık sık 'görüşmeleri' de anlatılıyor.

İlginç, ilginç olduğu kadar da merak uyandırıcı bir öykü sunuyor Tarık Dursun K. Öyle ki Mehmet Dinler-Cüneyt Arkın-Hülya Koçyiğit'i bir araya getiren tek film olan 1966 yapımı "Karanlıklar Meleği"ni merak etmemek, dans sahneleri var mı yok mu, oradaki meçhul figüranlardan biri gerçekten de Battal Altınay karakterine yol açmış mı diye heyecanlanmamak gerçekten elde değil.

Sevgili büyüğüm Tarık Dursun K.'ya telefon açıp bu öykünün ardındaki gerçeklerle ilgili bir şey sormak da aklıma gelmedi değil ama bu işin kolay yolu. Öncesinde Yeşilçam madeninde biraz daha kazma sallamak lazım.

"Karanlıklar Meleği"ni en kısa zamanda bulup seyretmeye çalışacağım. Talihsiz Battal Altınay'a dair en küçük bir ize rastlarsam, size muhakkak haber veririm.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

DERİNLİK SARHOŞLUĞU

Luc Besson'un üçüncü filmi ve belki de en kişisel olanıdır "Derinlik Sarhoşluğu". Gerçeklerden beyazperdeye yansıyan hikayesiyle hem görsel hem de duygusal bir bütünlük inşa eder yönetmen bu filmde. Seyirciyi etkilemeyen, içine işlemeyen, hüzünlendirmeyen tek bir sahnesi bile yoktur.

G ENEL OLARAK 'UZAKDOĞU FELSEFESİ' OLARAK TANIMLAYABİLECEĞİMİZ DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ

sisteminin temel ilkelerinden biri, "Dağın zirvesine vardığınızda tırmanmayı sürdürün!" öğüdünü içerir. Sınırın ötesine geçmenin, sınırsızlığa ulaşmanın, özgürleşmenin formülüdür dile getirilen ve insan ruhunun bu olanağa sahip olduğuna inanılır. "Derinlik Sarhoşluğu" (Le Grand Bleu) bu öğretiyi, her dalış öncesi bir süre yoga yapan dünya serbest dalış şampiyonu Jacques Mayol karakteri aracılığıyla denizin derinliklerine, mavi karanlığa uyarlayan bir film.

Luc Besson, 1985'te uluslararası çapta tanınmasını sağlayan, kimilerinin çok sevdiği kimilerinin 'garabet' dediği "Yeraltı"ndan (Subway) üç yıl sonra çektiği "Derinlik Sarhoşluğu"nda kamerayı adeta bir 'duygu tarayıcı' biçiminde kullanır. Kamera, uçsuz bucaksız denizin hemen üstünde ya da suyun altında özgürce süzülür. Görsel olarak, panoramik deniz manzaralarından büyük güç alan, Ege ve Akdeniz'in yakamozlu sularının büyüleyiciliğini duyumsatan, yalnızca iki ana karakterle değil, filmdeki her kişilikle bütünleşmemizi ve dostluk kurmamızı sağlayan bir bakış açısı ve anlatımı vardır kameranın. Seyirciyi etkilemeyen, içine işlemeyen, hüzünlendirmeyen ya da kıpır kıpır ettirmeyen tek bir sahne yoktur filmde.

1965'te Yunanistan'da 10'lu yaşlardaki iki çocuğu, Amerikalı annesi tarafından terk edilmiş 'Küçük Fransız Jacques' ile yaşına başına bakmadan karızma peşinde koşan gözlüklü Enzo'yu tanıtarak siyah beyaz görüntülerle açılan, Jacques'ın dalgıç babasının deniz dibinde ölmesiyle hüzn

bulanan "Derinlik Sarhoşluğu", sonradan renklenerek, 1988'in Sicilya'sına, Peru'nun buz tutmuş göllerine, Fransız Riviera'sına, New York'a uğrar ve Taormina'da demir atar. Çocukken Yunanistan'da aynı adada yaşamış, çok farklı karakterlere sahip iki arkadaş yıllar sonra karşılaşır. Enzo, artık göğsünü yumruklayan bir şampiyondur ve "Jacques'ı insan olarak düşünme, o başka bir dünyadan" dediği, yunusları ailesi olarak kabul eden arkadaş da en büyük 'rakibi'dir. Fakat anlatılan bir rekabet öyküsü, bir yarış serüveni değildir kesinlikle. Besson, Enzo ile Jacques'ı zorlu rakipler olarak değil, birbirlerinin dilinden anlayan iki 'ölümüne dost' olarak gösterir ısrarla. Jacques'ın Peru'da tanıştığı New York'lu güzel Johana'nın, aşık olduğu bu gizemli adamın dünyasına girmek istemesi de farklı bir boyut kazandırır öyküye.

"Derinlik Sarhoşluğu"nda anlatılanlar, büyük oranda bire bir yaşanmıştır. 1927'de Şanghay'da doğan, 1983'te yalnızca ciğerlerindeki oksijenin gücüyle 105 metre derinliğe dalan ve 2001'de intihar eden 'yunus adam' lakaplı Fransız Mayol ile Enzo Molinari'nin 'tatlı rekabeti', Besson'un elinde aşktan da zirvelerden de üstün, derin mi derin bir görsel anlatıya dönüşmüştür.

Jean-Marc Barr, Jean Reno ve Rosanne Arquette, kariyerlerinin en zorlu ve ayrıksı rollerinde mükemmelden biraz daha iyi performanslar sergilerler ki üçüne de şapka çıkartmamak elde değildir. Yanlarındaki Paul Shenar, Griffin Dunne, Sergio Castellitto gibi güçlü isimler de büyük katkı sağlarlar "Derinlik Sarhoşluğu"na. Filme katkı sağlayanlardan söz açılmışken, Eric Serra'nın müzik çalışmasının hakkını da vermek gerekir elbette. Baştan sona öyküyle uyum içinde

kulaklarımızı okşayan Serra müziğinin, ne hikmetse filmin Amerikan versiyonunda yerini Bill Conti'nin melodilerine bırakmış olması acı bir gerçektir. Bu tuhaf değişikliğin, "Bir Kuzey Amerikalı ya da Kuzey Avrupalı bu filmi asla tam anlayamaz" diyenleri haklı çıkardığı da rahatlıkla söylenebilir.

Johana bir gün "Ne hissediyorsun daldığında?" diye sorar. Jacques, "Düşmeden kaymak gibi bir his. En zoru dibe geldiğinde..." diye yanıtlar kızı. "Neden?" sorusuna verdiği karşılık ise filmi özetleyecek niteliktedir: "Yukarı dönmek için iyi bir neden bulmak gerekiyor. Ve ben bulmakta zorlanıyorum."

Çok iyi çizilmiş bir kadın karakter barındırmasına karşın "Derinlik Sarhoşluğu"nu tıpkı Kuzey Amerikalılar ve Kuzey Avrupalılar gibi kadınların da 'yeterince anlayamamasına' yol açan, giderek western ve gang kalıplarına doğru iten şey de büyük oranda burada saklıdır. Jacques, Johana'nın aşkına hiçbir zaman tam manasıyla karşılık vermez. Denizin derinlikleri dışında hiçbir şeye ve yunuslar dışında hiçbir canlıya tutkuyla bağlanmak istemez. Sevgili, evlilik, çocuk, ona göre değildir. Johana ise sevdiği adamdan bunları beklemekte, adeta onun 'karaya vurmasını' arzulamaktadır. Final, Jacques'ın tercihini gösterir. Dağın zirvesine ulaştığında da tırmanmayı, kimsenin ulaşmadığı derinliğe indiğinde daha da derine dalmayı seçmiştir.

Seyircinin denizden uzak tutulduğu çok az sahne barındıran, çok derinlere dalan ve insanı derinden vuran bir filmidir "Derinlik Sarhoşluğu". Yedinci sanatın tüm olanaklarını sonuna kadar kullanan ve kendisini de bu öykünün içinde hisseden Luc Besson'a, bizlere sinemaseverliğin tüm hazzını doya doya yaşattığı için ne kadar şükran duysak azdır. ■

ÖNCÜLLERİNİ EN İYİ DESTEKLEYEN 11 PREQUEL

Bir devam filmi, her zaman ardından geldiği filmde sonra olanları anlatmaz. Bazen sonra çekilen bir film, aslında önceye dairdir. Bu hafta gösterime giren "Maymunlar Cehennemi: Başlangıç" vesilesiyle sinema tarihinin akılda kalan prequel'larını anımsadık.

A NLAŞILIR BİR TÜRKÇE SÖZCÜK KULLANAMAMAK BİRAZ RAHATSIZ EDİCİ AMA 'PREQUEL' İÇİN ELİMİZDE SADECE

'önbölüm' şeklinde bir öneri var. Prequel, sinema alemlerinde, bir filmin öncesini anlatan ama sonra çekilen bölüm mealine geliyor. Bazen bir tıkanma ile ortaya çıkıyor, devam edemeyen seriler için kurtarıcı bir formül olarak öne sürülüyor ama sıklıkla tıkanmayı aşmanın başarılı bir yolu olabiliyor, prequel. Seviyen kahramanların, oralara nasıl geldiklerini anlatmak, hem de hazır bir izleyici kitlesi için, her zaman ilgi çekici. Çoğunlukla da beklenmedik birtakım sırların ifşa edilmesi, prequel'ların şanından oluyor. Prequel'ların en güzel yanlarından biri, önceki filmleri bilmeden de izlemeye gayet uygun devam filmleri olmaları. Ama bilenler için de her zaman bir sürprizleri oluyor...

1

BABA II (THE GODFATHER PART II, 1974)

Devam filmleri, yani sequel'lar için yapılacak bir listede, yine yer alması gereken bir film ama prequel deyince ilk akla gelenlerden biri de yine "Baba II". 1972 yapımı ilk filmin ardından 1974'te çekilen film, Don Vito'nun çocukluğuna ve nasıl Don olduğuna ilişkin flashback'lerle ilk filmin öncesine ışık tuttu. Tam olarak bir prequel sayılmasa bile, prequel kavramı sinemada "Baba II"nin ardından yaygın olarak kullanılmaya başlandı. Bu film aynı zamanda Don Vito'nun birinci filmdeki ölümünün ardından yaşananları da anlatarak, bir devam filmi olmanın gereklerini yerine getirdi. Mario Puzo'nun romanının Francis Ford Coppola'nın elinde bir sinema yapıtına dönüşmesi, işte bu ikinci filmde de sürdü, öyle ki, böylesi bir başarı, az sayıda ikinci filme nasip olur.

2

YILDIZ SAVAŞLARI I-II-III (STAR WARS: EPISODE I-II-III, 1999-2005)

Seriye iyi bilmeyenler için kafa karıştırıcı bir sıralaması olan "Yıldız Savaşları", bilimkurgu sinemasının tartışmasız başyapıtı. 1977, 1980 ve 1983'te çekilen dördüncü, beşinci ve altıncı bölümler bir efsane yaratmaya yetmişti, hatta sadece ilk film için bile bu söylenebilir. George Lucas'ın tedirgin bir heyecanla beklenen ikinci üçlemesi, hayal kırıklığına uğratmak bir yana, efsaneyi yeniden canlandırdı. 1999'da çekilmeye başlayan ilk üç bölümle "Yıldız Savaşları" kesin olarak kuşaklar üstü bir fenomen haline geldi. Sırasıyla "Gizli Tehlike" (1999), "Klonların Saldırısı" (2002) ve "Sith'in İhtikamı" (2005) her şeyin başlangıcını anlattı. En önemlisi de, Darth Vader'ın kimliğini ve önceki hayatını konu alarak büyük bir sırrı açığa çıkardı.

2

3

4

5

3 İYİ, KÖTÜ VE ÇİRKİN (IL BUONO, IL BRUTTO, IL CATTIVO., 1966)

Az bilinen bir gerçek, bu filmin "Bir Avuç Dolar" (1964) ve "Birkaç Dolar İçin"den (1965) sonra çekilip öncesini anlattığı. Ama üçlemenin en başarılısının ve en çok bilineninin "İyi, Kötü Ve Çirkin" olduğu genel olarak kabul edilir. Clint Eastwood'un oyunculuk kariyerinin zirvesi mi dersiniz, spaghetti western deyince akla ilk gelen film olmasını mı istersiniz, yoksa yönetmen Sergio Leone'nin başyapıtı olmasını mı, sayacak çok şey var. İç Savaş Amerika'sında altınların peşine düşen üç adam için yarattığı atmosfer bir klasik. En çok da Blondie'nin, yani iyinin cool bakışlarını bırakıyor seyircide. Diğer iki filmden "Birkaç Dolar İçin"de üç adamın yine yolları kesişiyor. İlk çekilen "Bir Avuç Dolar" ise, sadece Blondie'nin öyküsü.

4 BATMAN BAŞLIYOR (BATMAN BEGINS, 2005)

Son yıllardaki prequel salgınından önceye denk gelmesi, belki de bu salgına ilham verenlerden biri yapıyor "Batman Başlıyor"u. Aslında sinemada epeyce işlenmiş olan Yarasa Adam, yönetmen Christopher Nolan'ın elinde, bu kez geçmişe, kahramanın ilk kahraman olduğu günlere gidiyor. Bu sayede, insani kusurlarıyla seyirciye daha yakın gelen bir Batman portresi çizmekle kalmıyor, karakteri de daha anlaşılır kılıyordu. Yönetmen Nolan ile Batman olarak Christian Bale'in işbirliği tuttu, arkasından, biz en çok müteveffa Heath Ledger'la anmaya alışsak da, "Batman Başlıyor"dan iyi olmasın, "Kara Şövalye" (The Dark Knight) gelmişti. Şimdi sırada onun da devamı var, şu sıralar çekilen "The Dark Knight Rises"...

5 KADER (2006)

Her şey, Zeki Demirkubuz'un "Masumiyet"inde Haluk Bilginer'in canlandığı Bekir'in uzun monoloğuyla başladı. Yıllarca filmin en ünlü sahnelerinden biri olan monolog, dokuz yıl sonra yönetmeni tarafından çekilen başka bir filme kaynaklık etmiş oldu. Aslında yönetmen Demirkubuz, "Kader"i "Masumiyet"teki tiradla başlamadığını, "Kader"i senaryosunun "Masumiyet"ten önce yazıldığını söylemişti. "Masumiyet"i dramatik çifti Bekir ile Uğur'un ve Uğur'un âşık olduğu Zagar'un gençlikleri "Kader"i konusu. Filmle ilgili ilginç bir durum da, olayların, "Masumiyet"e göre yıllar öncesinde, yani 1980 yılı civarında değil, günümüzde geçmesi. "Masumiyet"te Haluk Bilginer ve Derya Alabora'nın nice unutulmaz sahnesi vardı, "Kader" de genç kuşaktan Ufuk Bayraktar'ı radarımıza soktu.

6

7

8

6 INDIANA JONES: KAMÇILI ADAM (INDIANA JONES AND THE TEMPLE OF DOOM, 1984)

Listede "Yıldız Savaşları"nın yaratıcısı George Lucas'ı bir kez daha karşımıza çıkaran film, maceracı, asker ve arkeolog Indiana Jones adına çekilen film serisinin ikinci bölümü. Filmin öyküsü Lucas'a ait, yönetmeni de "dâhi çocuk" dedikleri Steven Spielberg. Aslında burada olanlar serinin geri kalanını pek etkilemiyor, daha doğrusu kendi başına bir öyküsü var. "Kutsal Hazine Avcıları"ndan (1981) bir yıl öncesini anlatıyor. Büyük başarısı, macera ve komediyi aynı anda, hakikaten Spielberg'in altından kalkacağı bir ustalıkla harmanlayarak seyri epey eğlenceli bir film yaratabilmesinde. Hindistan'a geçen Kamçılı Adam'ın, oryantalistlikte de Indy'nin diğer maceralarından geri kalır yanı yok denebilir.

7 X-MEN: BİRİNCİ SINIF (X-MEN: FIRST CLASS, 2011)

Sıradan insanların doğaüstü güçleri olan süper kahramanlara dönüştüğü seri, bu fikri son filmde tüm açıklığıyla yenilemiş oldu. Aslında seri sonlandığında yapımcılar her karakter için ayrı bir film yapmaya karar vermiş, aynı seriden "X-Men Başlangıç: Wolverine" (2009), yapılan ilk prequel olmuştu. 1962 yılında geçen "Birinci Sınıf" ise, Küba Füze Krizi ve Soğuk Savaş ruhu içinde, güçlerini yeni keşfeden genç kahramanları bize tanıtmayı başardı. Bir yandan da, serinin önceki filmlerinde düşman olarak bildiğimiz Profesör X ve Magneto'nun geçmişleriyle ilgili sorulara da yanıt vermiş oldu. Meşhur düşmanlık öyküsünü 20. yüzyıl tarihinin önemli dönemeçlerine göndermelerle açıklayarak, film, X-Men serisine saygıya değer bir derinlik katıyor.

8 TERMİNATÖR: KURTULUŞ (TERMINATOR SALVATION, 2009)

Zaten içinde zaman yolculuğu olan filmlerde neyin önce neyin sonra geldiğini söylemek işi epey karıştırıyor. Ama en azından "Terminatör: Kurtuluş"ta Skynet'in son saldırısını engellemek gibi bir amaçla hareket etmeleri, makinelerle insanların savaşında, sanki işlerin önceki filmlerdeki kadar ilerlemediği bir zamandan söz etmek anlamına geliyor gibi. Ama yine de emin olmamak gerek. John Connor'ın ileride babası olacak bir genç adamı korumaya çalışması biraz daha karışık çünkü, Kyle Reese'in gelecekte geçmişe gitmesini de anlamamız, üstelik bunun daha önce çekilen bir filmde olsa da bu filmde henüz olmadığını hesap etmemiz gerek. Kabul, prequel mefhumu her zaman çok açıklayıcı olmuyor, bazen karışıklık da yaratıyor.

9

10

11

9 KIZIL EJDER (RED DRAGON, 2002)
Buradaki klasik, elbette "Kuzuların Sessizliği" (1991). "Kızıl Ejder" ise, aslında "Kuzuların Sessizliği"ne kaynaklık eden romanın yazarı Thomas Harris'in Hannibal Lecter karakterini ilk kez ortaya koyduğu roman, yani filmi değilse de yazılışı önceye denk geliyor. Üstelik, "Kuzuların Sessizliği"nden de önce aynı kitaptan "İnsan Avcısı" (Manhunter) adıyla Michael Mann tarafından Brian Cox'lu bir uyarlama daha yapılmıştı. Ama Hannibal Lecter karakteri Anthony Hopkins'le efsaneleşince, bir kez daha Brett Ratner tarafından uyarlanması icap etti. Lecter'in FBI'la kurduğu sevgi-nefret ilişkisinin başları, bir başka seri katilin yakalanması için mesleki yardımlarıyla açığa çıkıyor. Hopkins kadar Edward Norton'lu, Philip Seymour Hoffman'lı oyuncu kadrosu da filmi zenginleştiriyor.

10 TEKSAS KATLİAMI: BAŞLANGIÇ (THE TEXAS CHAINSAW MASSACRE: THE BEGINNING, 2006)

Sinema tarihi çok da başarılı prequel'larla dolup taşmıyor. Kendi türünde başarılı filmleri de listeye almakta yarar var. Bu film, 1974'te çekilen ilk filmle birlikte meşhur olan Deri Surat (Leatherface) adlı katilin arızalı ailesinden nasıl bir psikopat yetiştiğini merak edenler için bulunmaz fırsat. İlk film, korku sineması içinde kendinden sonraki çok filmi etkileyecek bir yer edinmişti. Bu filmi dikkate değer kılan, biraz da o sinemada ve popüler kültürde pek meşhur olan filmle ilgili açıklamalar getirmeyi becermesi. Tatilci gençlerin arazide cezalandırılması üzerine kurulu gizli ahlakçı bir türe, Vietnam göndermeli psikanalitik bir açılım gibi görülebilir. Yönetmeni Jonathan Liebesman.

11 CASINO ROYALE (2006)
Sinema tarihinin en uzun serisi bile, bir prequel'i ancak 2000'lerde yaptığına göre, bu dönem hakikaten prequel filmler için bereketli yıllar. Ian Fleming'in James Bond romanlarının aslında ilki olan Casino Royale, Bond'un 007 olarak aldığı ilk görevin hikayesi. Adından anlaşılacağı gibi ajanımız kumar oynayacaktır, ama bu kutsal bir görevdir çünkü kumarda kazanarak dünya teröristlerinin finansörü olan Le Chiffre'in amacına ulaşmasını engellemiş olacaktır... Martin Campbell'in yönettiği filmde, Daniel Craig'in Bond rolündeki performansı epey beğeni toplamıştı. Her ne kadar eskiyi anlatsa da, 'yeni' bir tür James Bond, örneğin cinsellikten uzak durmasıyla görece daha muhafazakar bir Bond çıkardığı da söylenebilir.

MAYMUNLAR GEZEGENİ

FRANSIZ YAZAR PIERRE BOULLE'ÜN ["KWAI KÖPRÜSÜ/ THE BRIDGE ON THE River Kwai"nin de yazarı] 1963'te yazdığı "La Planète Des Singes" (Monkey Planet) adlı roman, 1968'te yönetmen Franklin J. Schaffner tarafından "Maymunlar Cehennemi" (Planet Of The Apes) adıyla beyazperdeye uyarlanmış ve bilimkurgu sinemasının köşe taşlarından biri olmuştu bildiğiniz gibi. Bu çarpıcı yapıt, o denli başarılı bulundu ki, bugüne kadar devam filmleri, televizyon dizisi, animasyonu, belgeseli, video oyunu, vb. yapıldı.

2001'e gelindiğindeyse, Hollywood'un harika çocuklarından Tim Burton, Boulle'ün romanını raflardan indirdi ve bir üstün yapımın işaretlerini veren "Maymunlar Gezegeni" projesiyle gündeme oturdu. 'Altın yumurtlayan tavuk'tan o da nasiplenmeye kalkıyordu belli ki!

Gelelim romanın Tim Burton uyarlamasındaki dinamiklere... 1968 yapımı filmle büyük benzerlikleri olmasına karşın, belli temel farklılıkları da var öykünün. 2029 yılında, hâlâ bazı deneyler için maymunları kullanan insanoğlunun ürettiği teknoloji harikalarından bir uzay gemisinin içindeyiz. Yüzbaşı Leo Davidson (Mark Wahlberg), birlikte çalıştığı maymunun, gönderildiği görevde kaybolması üzerine bir uzay fırtınasının içine atar kendisini ve zamine (ve de boyut) atlayarak 'garip' bir gezegene düşer. Akıllı ve konuşan maymunlar tarafından yönetilen bu gezegende, insanlar üçüncü sınıf vatandaştır ve köle olarak kullanılmaktadır. İçine düştüğü cehennemin kurallarını henüz kavrayamadan, 'insan dostu' senatör kızı Ari (Helena Bonham Carter) ve birkaç insanla birlikte, 'insan düşmanı' General Thade'den (Tim Roth) kaçır vaziyette bulur kendini. Bu kaçış sırasında bir de 'kişisel' amacı vardır; bağlantısını kaybettiği uzay gemisiyle yeniden iletişim kurabilmek...

"Maymunlar Gezegeni", temel aldığı romanın felsefi boyutunu yeterince iyi yansıtabilen bir film gibi görünmedi bize. İnsanoğlunun varlığını ve onun eylemlerini sorgulayan bir romandan, yalnızca 'heyecan fırtınası' yaratma kaygısıyla

çekilmiş bir film vardı karşımızda. Bir tür kaçıp kovalamaca öyküsüydü anlatılan. Klişelerin tuzağına düşmekten kurtulamayan yönetmen Burton, iyi ile kötünün ezeli savaşını taşımıştı filmine. Kötüyü 'en kötü', iyiyi ise 'en iyi' yaparak, bu tür bilimkurguların temel doğrularından olan bir 'anti-kahraman' bile yaratamamıştı. Bizi içine düşürdüğü atmosferse yeterince 'karabasan' etkisi yapmıyor, içinden çıkılmaz bir tuzağın ipuçlarını vermiyordu.

Görsel ve işitsel efektler konusunda ise söyleyecek sözümüz yok. Mükemmele varan bir yetkinlik söz konusuydu bu alanlarda. Tabii ki inanılmaz bir de makyaj ustalığı vardı filmde, ki Tim Roth, Helena Bonham Carter, Michael Clarke Duncan ve hatta Charlton Heston ustayı bile tanınmaz hale getirmişti.

Tim Burton, kendi "Maymunlar Gezegeni"yle sıradan bir serüven filmine yelken açıyordu. İçinde birçok soru ve sorun saklayan bir öykünün, bu denli hoyratça harcanmasına ise söylenecek tek söz kalıyordu: "Yazık!" Belki 'kötü' kelimesinin içinde barındırdığı zavallılığa sahip değildi film, ama 'tatmin edici' olmaktan da fazlasıyla uzaktı.

Eli yüzü kirli, ilkel koşullarda yaşayan insanların arasında Estella Warren gibi bir afetin bulunması da garip geldi bize. Her filmin 'ay parçası' gibi bir güzeli olmasını koşul kılan Hollywood kurallarına bu kadar da bağlı kalınmaz ki! Hele ki yönetmen, kendini kanıtlamış bir usta olan Tim Burton'sa... Demek ki daha Steven Spielberg kadar olamamış bizim 'çilgin Tim'!

Baştan sona kadar sarkmayan bir anlatımı olmasına karşın, bir türlü ısınamadık Burton'ın "Maymunlar Gezegeni"ne. Belki ilk filmin etkisi, belki de yönetmenden beklediklerimizin biraz fazla oluşu getirdi bizi bu noktaya...

Son bir not: 1968 yapımı filmin başrolündeki Charlton Heston'ın da 2001 çevriminde küçük bir rolü var, hem de maymun olarak! 🐒

Filmin mükemmel teknik yapısı, içeriğin zayıflığını bir nebze olsun örtmeyi başarıyor.

Bu hafta gösterime giren "Maymunlar Cehennemi: Başlangıç"ı önyargıyla izlememize vesile oldu bu çevrim.

ORJİNAL ADI Planet Of The Apes

YÖNETMEN Tim Burton

OYUNCULAR Mark Wahlberg, Tim Roth, Helena Bonham Carter, Michael Clarke Duncan, Paul Giamatti, Estella Warren

YAPIM/SÜRE 2001 ABD, 115 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce

ŞİRKET Tiglon (Fox)

Yalnızca 'heyecan fırtınası' yaratma kaygısı öne çıkıyor bu çevrimde.

ZORAKİ KRAL

ORJİNAL ADI The King's Speech
YÖNETMEN Tom Hooper
OYUNCULAR Colin Firth, Geoffrey Rush, Helena Bonham Carter, Guy Pearce, Michael Gambon, Derek Jacobi
YAPIM/SÜRE 2010 İngiltere, 114 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce
ŞİRKET Kanal D (TMC)

Alt sınıftan birisinin
 yardımına muhtaç
 en üst sınıf
 insanının başarıya
 doğru gidişi...

BU YILIN OSCAR GEÇESİNE EN İYİ FİLM, EN İYİ YÖNETMEN, ERKEK OYUNCU VE ÖZGÜN senaryo dallarında kazandığı zaferle damga vuran "Zoraki Kral", kekemeliği yenme mücadelesi veren İngiltere Kralı VI. George ile terapisti arasındaki ilişkiyi merkez alarak, ülkenin İkinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesindeki sisli atmosferine dalıyor. Sıkıntılı politik süreç, iktidar manevraları, saray halleri, ağza doldurulan demir bilyeler ve konuşup halkına hitap etmesi gereken ama konuşma zorluğu çeken bir kraliyet mensubu... Oscarlar için oy kullananların da çok sevdiği biçimde ruhsal ya da fiziksel açıdan belli sorunları olan, 'arızalı' ama dirayetli karakterleri anlatmadaki becerisini tüm zamanların en ilginç futbol filmlerinden bir olan "Lanetli Takım" da (The Damned United) sergileyen 1972 doğumlu İngiliz yönetmen Tom Hooper, bir klişenin tersine çevrilmesinden oluşan klişenin hükmüne sığınmış "Zoraki Kral" da: Alt sınıftan birisinin yardımına muhtaç en üst sınıf insanının başarıya doğru gidişi...

Televizyon için yaptığı çalışmalar bir yana, daha üçüncü sinema filminde Oscar dahil çuvalla ödül toplayan, geriye baktığında "Hamdım, piştim, oldum" diyebileceği bir 'tarihi' bile olmayan Hooper, iki karakter arasındaki dengeyi, Colin Firth ve Geoffrey Rush gibi çok güçlü oyuncular sayesinde başarıyla kurduktan sonra, sanki koltuğuna yaslanmış ve olan biteni keyifle seyretmiş gibi.

George'un karısı Elizabeth'i canlandıran Helena Bonham Carter gibi güzel olduğu kadar zeki de diyebileceğimiz bir ismin olaya tam zamanında ve tam yerinde müdahaleleriyle seyir zevki çitasını yüksekte tutan "Zoraki Kral"ın görsel başarısının yanında diyalog yazımı konusunda '10 ders' niteliği taşıdığını da söylemek lazım. 1925'te start alan öykünün İngiliz kraliyet ailesine dair ince dokundurmaları da gayet yerinde. [A](#)

👍 Filmini iki saatten uzun tutmadığı için Tom Hooper'a teşekkürler!

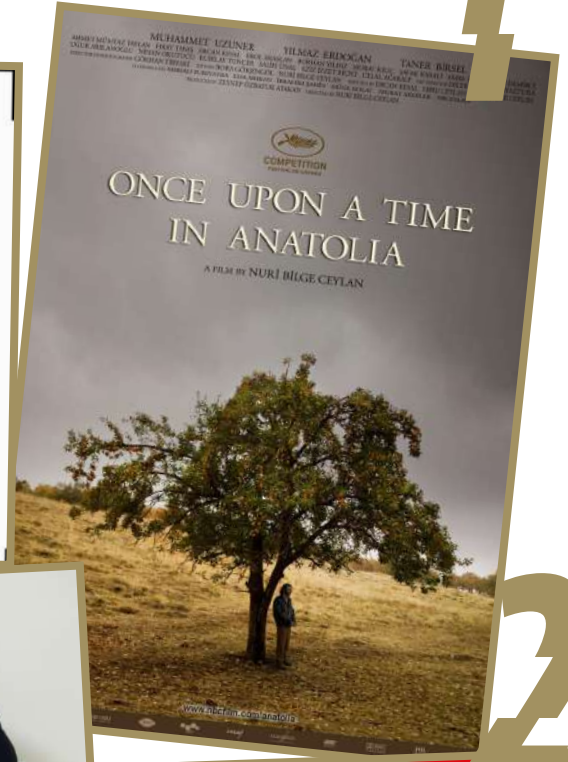
👎 Savaş öncesi İngiliz dış politikası, özellikle Nazilerle ilişkiler konusunda tarihsel çarpıtmalar söz konusu.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

FUTU RESH ORTS

1 - Bir Zamanlar Anadolu'da

64. Cannes Film Festivali'nden ödülle dönen Nuri Bilge Ceylan'ın son filmi "Bir Zamanlar Anadolu'da", Türkiye prömiyerini Altın Koza'da yapacak. Filmin yarışmaya katılıp katılmayacağı konusundaysa herhangi bir açıklama yok. Belli ki tek gösterimlik bir 'açılış' olacak bu!

2 - V. İstanbul Mimarlık ve Kent Filmleri Festivali

TMMOB Mimarlar Odası İstanbul Büyükşehir Şubesi tarafından 3-9 Ekim tarihleri arasında düzenlenecek festivalin yarışmalı bölümü için son başvuru tarihi 15 Ağustos. Ayrıntılı bilgi ve şartname www.archfilmfest.org adresinde.

3 - Yangın Var

Murat Saraçoğlu imzalı "Yangın Var"ın çekimleri, Diyarbakır, Bingöl, Artvin ve Rize'den sonra Trabzon Çayırbağı'na

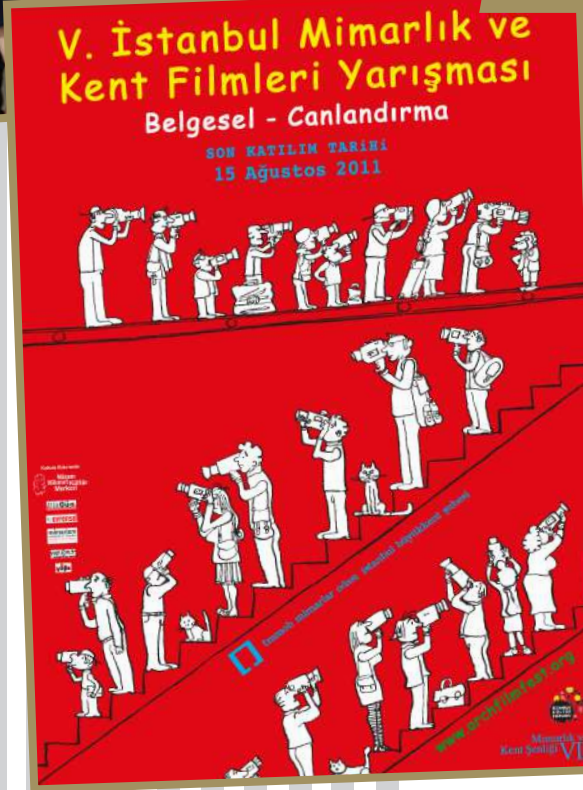
taşınıyor. Filmin başrollerinde Osman Sonant (Pandora'nın Kutusu) ve Nesrin Cavadzade (Dilber'in Sekiz Günü) var. Yavuz Bingöl, Şerif Sezer ve Erkan Can gibi isimler de kadroda dikkat çekiyor.

4 - Behzat Ç.: Seni Kalbime Gömdüm

Ekranlarda 'fenomen' haline gelen "Behzat Ç.: Bir Ankara Polisiyesi"nin sinema filminin gösterim tarihi 28 Ekim olarak açıklandı. Televizyondaki kadronun korunduğu filmin yönetmeni Serdar Akar, dizide olduğu gibi.

5 - Future Shorts

Türkiye'deki ilk gösterimini, 28. İstanbul Film Festivali kapsamında yapan Future Shorts, kısa film dünyasını 'paylaşımcı' bir

yapıyla buluşturan uluslararası bir oluşum. Merkezi Londra'da olan ve 2003'ten bu yana faaliyet gösteren bu 'kısa film kültürü' organizasyonu, sinemayı destekleyen diğer disiplinleri de etkinliklerine ortak ediyor. Dahası için www.futureshorts.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00'DE...

“ Serüven öyküleri ve gerilim filmleri Avrupa’da küçük görülmez. Bu tür konular Amerika’da ikinci sınıf görülürken İngiltere’de yüksek itibar görür. ”

Alfred Hitchcock